

آسیب شناسی سمینارهای بین المللی ایران شناسی (۱۲)

گردهمایی بین المللی در موضوعات ایران شناسی و شرق شناسی فرصت های بسیاری را ایجاد می کند که باید مورد توجه و اهتمام متولیان امور فرهنگی و مراکز پژوهشی مرتبط قرار گیرد. سالانه در کشورهای مختلف اروپایی، امریکایی و شرق آسیا و خاورمیانه، سمینارهای شرق شناسی و ایران شناسی تشکیل می شود که متأسفانه حضور مراکز علمی و دانشگاهی ایرانی کم رنگ می باشد. این همایش ها فرصت هایی را ایجاد می کند که شایسته است هر چه بیشتر فرهنگ و تمدن ایران و حوزه های فرهنگی ایران معرفی شود. کسانی که خارج از ایران زندگی می کنند در این موقعیت های پیش آمده می توانند اطلاعات و آگاهی های خود را از ایران تکمیل، بلکه اصلاح کنند. این ارتباطات اغلب منجر به تبادل اندیشه ها، منشورات، مقالات و کتاب ها می شود. گاه حضور پر رنگ در یک همایش موجب می شود که زبان آن سمینار که غالباً انگلیسی است، به فارسی برگردد. گاه شنیده می شود سمینارهایی که مراکز ایران شناسی با همکاری های آکادمیها یا انستیتوها و مؤسسات شرق شناسی برگزار می کنند، شرط مشارکت در این سمینارها این است که زبان اصلی سمینار باید انگلیسی باشد، هر چند دیده می شود غالب شرکت کنندگان ایران شناسی قادرند به فارسی صحبت کنند یا بخوانند. این گردش زبان در اینگونه گردهمایی ها برای حفظ و گسترش زبان فارسی تنها با شرکت فعال دانشمندان ایرانی اتفاق خواهد افتاد. در سمینارهایی که چند زبان است، بهتر است دست کم ایرانیان شرکت کننده به دو زبان فارسی و زبان دیگر که تخصص دارند، مقاله خود را آماده کنند تا اگر در پرتی قرار گرفتند که بیشتر شنوندگان فارسی می فهمند،

ترجیحاً مقاله فارسی ارائه شود. نکته دیگر که معمولاً در این همایش ها ملاحظه می شود این است که برخی از محققان ایران شناسی، پروژه ها و طرح های ارزشمند و قابل توجهی ارائه می دهند، یا کارهایی در دست انجام دارند، یا آثاری را برای چاپ آماده کرده اند که می تواند برای مؤسسات پژوهشی ایرانی جالب توجه باشد. در این مورد، می توان درباره راه های همکاری و مشارکت در به انجام رساندن آنها به نتیجه رسید. حضور در سمینارهای ایران شناسی فواید عدیده ای دارد. افراد شرکت کننده از کشورهای مختلف شرکت می کنند. بیشتر آنها با چند زبان آشنا هستند. در گذشته ایران شناسان بزرگ حداقل ۶-۷ زبان می دانستند. زبان فارسی، انگلیسی، عربی، فرانسه، روسی، آلمانی، ترکی و گاه به علاوه زبانهای آسیای شرقی و زبانهای قدیم یونانی که جزء زبانهای است که می توانستند متن آنها را بخوانند اما متأسفانه چراغ نسل این گروه از ایران شناسان بزرگ هم در حال خاموشی است.

در سومین سمیناری که انجمن مطالعات جوامع فارسی زبان در تفریس با همکاری مؤسسه شرق شناسی گرجستان برگزار کرد، اغلب سخنرانان آشنا به زبان فارسی بودند، شرکت کنندگان گرجی به خوبی به فارسی سخن می گفتند و این دلیل اعمال شیوه صحیح و آکادمیک تعلیم زبان فارسی در مراکز علمی گرجستان است. با این حال اغلب متن مقالات خود را به انگلیسی تهیه کرده بودند. از ایران کسانی چون دکتر علی اشرف صادقی (زبان شناس)، دکتر امین اللهی (مردم شناس، از دانشگاه شیراز)، خانم دکتر خاتون آبادی (از دانشگاه اصفهان) و دکتر جعفری دهقی (از دانشگاه تهران) و بنده از مرکز پژوهشی میراث مکتوب

امتیازی به حساب آمد همکاری چند جانبه مرکز پژوهشی میراث مکتوب با ASPS است. آثار به نمایش گذاشته شده میراث مکتوب توجه ایران شناسان گرجی و خارجی را به خود جلب کرد. دکتر سعید امیرارجمند از همکاری با این مرکز در پژوهش و چاپ و نشر آثار فارسی مربوط به حوزه فرهنگ و تمدن ایران فرهنگی استقبال کردند و در مراسم افتتاحیه جزء برنامه‌های آینده انجمن جوامع فارسی زبان (ASPS) چاپ متون فارسی با همکاری میراث مکتوب اعلام شد.

شرکت کرده بودیم. این انجمن (ASPS) که بیش از ۲۰۰ عضو دارد، یکی از انجمن‌هایی است که در گسترش و معرفی فرهنگ و زبان ایرانی در سطح جهان تلاش می‌کند. در این سمینار دکتر صادقی که با زبانهای فرانسه، روسی، عربی، ترکی، آلمانی آشنایی دارد، مقاله خود را به فارسی نوشته بود، ولی سخنرانی خود را به انگلیسی هم آماده کرده بود که اگر لازم دانست برای برخی که فارسی نمی‌دانند، خلاصه مقاله خود را به انگلیسی بیان کند و چنین کرد.

نکته دیگر که خصوصاً در این سمینار برای این مرکز

صفحه‌ای از وقفنامهٔ ربع رشیدی

